

Lucia Lackovičová: Moja superschopnosť?

Vymýšľanie príbehov!

6. 6. 2023 - pred dňom

Miau MEDIAGE, spol. s r.o. Číslo: 6 Strany [109](#), [110](#), [111](#), [112](#), [113](#)

Zhrnutie

Autorka je literárna publicistka, ktorá píše recenzie na žánrové knihy a moderuje literárne a vedecké podujatia. Je autorkou knihy Žena z Marsu a zostavovateľkou antológií poviedok, vrátane knihy Prešporské legendy ožívajú, ktorá vyhrala súťaž Najkrajšia kniha Slovenska. Táto kniha obsahuje moderné poviedky inšpirované bratislavskými povestami spisovateľky Márie Ďuríčkovej.

Rubrika: ETC.

Autorka, literárna publicistka, milovníčka literárnej a filmovej fantastiky recenzuje najmä žánrové knihy a svedčí autorov na autorskej strane v Magazíne o knihách denníka SME. Moderuje predovšetkým literárne a vedecké podujatia. Napísala knihu Žena z Marsu, je autorkou poviedok publikovaných vo viacerých zborníkoch a časopisoch, zostavila a editorsky upravila viacero antológií poviedok, okrem iného knihy Slovensko Komické či Prešporské legendy ožívajú. Spoluorganizovala literárne súťaže Martinus Cena Fantázie a Fantasy Award. Okrem iného sa venuje aj propagácii autorov a knižných titulov pre Vydavateľstvo Slovart. Jej vesmírom je dcéra Ela.

1. Pred pár týždňami knižka Prešporské legendy ožívajú, ktorú ste zostavovali, vyhrala súťaž **Najkrajšia kniha Slovenska**. Pätnásť slovenských autorov v nej vytvorilo 15 moderných poviedok inšpirovaných bratislavskými povestami spisovateľky Márie Ďuríčkovej...

Táto kniha sa dostala do kolekcie vybraných Najkrajších kníh Slovenska za rok 2022 v rámci kategórie Krásnej literatúry. Spolu s ňou bola ocenená napríklad aj kniha Milý Tato od Lucie Molnár Satinskej s výtvarnými prvkami Ivany Šátekovej a grafickým dizajnom od Barbory Šajgalíkovej. Graficky ju spracoval Adrián Juriga, ilustroval výtvarník Matúš Maťátko a fotografie sú dielom Štefana Cipára, ktorý je vnukom Miroslava Cipára - ilustrátora kníh Dunajská kráľovná a Prešporský zvon od Márie Ďuríčkovej. Toto ocenenie je na Slovensku jedno z najprestížnejších a udeľuje sa už od roku 1965. Preto ma fakt, že odborná porota vybrala práve našu knihu, potešil ešte viac. Nápad na oživenie Ďuríčkovej pôvodných povestí z kníh Dunajská kráľovná a Prešporský zvon a ich pretavenie do moderného štýlu tak, aby mladšie generácie pochopili a nanovo navnímali ducha mesta, vzišiel od Andreja Csina. Oslovil ma, aby som mu so vznikom knihy pomohla ako zostavovateľka, editorka a prípadne aj autorka. Bola to veľmi intenzívna práca, ale v tomto prípade v pozitívnom zmysle. Vždy sa do projektu vkladám celá a potom už len dúfam, že to všetko dopadne čo najlepšie a že čitatelia knihu prijmú s rovnakým nadšením, s akým som do nej išla ja.

2. Čierna pani Uršuľa, upír z hostinca U Cesnaka, rusalky z dunajského ramena, čerti, vodníci... O kom a čom ste písali vy osobne?

Začala som písať a až potom mi z toho vzišlo, že vlastne píšem novodobú ponášku na Ďuríčkovej povest' O sochárovi. Ona v nej mala škaredého, mladou krásavicou zavrhnutého vodníka, ja zasa ohrdnutého mladíka, ktorý sa snažil získať čiusi náklonnosť.

Role som obrátila, pretože tí, čo na prvý pohľad vyzerajú nepekni a nie veľmi prívetiví, môžu byť v skutočnosti tými dobrosrdečnými. A tí pekni a obľúbení sú častokrát ich protikladom. V Ďuríčkovej povestiach sa nachádzajú priamočiare ponaučenia. To moje, ktoré z príbehu vzišlo, nie je až natoľko jednoznačné. Mám rada, keď si pri čítaní môžem vybrať emóciu, ktorá na mňa z textu dýchne a na výber som chcela dať aj čitateľovi tejto knihy. Alebo sama sebe. Pretože, keď píšem, robím to podvedome vždy aj pre seba.

3. Knihu napísali autori „nerozlučne späť s Bratislavou“. Čo toto puto znamená konkrétne vo vašom prípade?

Väčšinu života som prežila v bratislavskej Petržalke. Bolo mi tam dobre. Cítila som sa tam doma a bolo to „moje“ miesto. Výhradám voči nej som nikdy celkom nerozumela, pretože som bola jej súčasťou. Na strednú školu som chodila do najcentrovatejšieho centra mesta, a to ma počas niekoľkých rokov formovalo. Aj tam som bola doma. Otec pochádza z Karlovej Vsi. Dlhé roky sme tam mali veľkú záhradu, kde som trávila množstvo času. Rozprávali mi o dobách minulých, o miestach, ktoré už nie sú a aj o ľuďoch, ktorí sa už minuli. Mama dlhé roky pracovala v Slovenskom rozhlase, v detstve som tam chodila do zboru a vždy, keď som za ňou prišla, cítila som sa tam akosi magicky. Bratislava je malá a ja ju poznám. Mám pocit, že nech je akákoľvek, je „moja“. Ďuríčkovej povesti som poznala, na niektoré som časom pozabúdala a aj sama som s radosťou prepadla akejsi spomienkovej nostalgii, keď som sa do nich znova začítala.